

[Pürschel.]

over i Landstinget, den er blevet grundigt skuffet, og vi, der sagde, at det vilde gaa saaledes, har altsaa den sørgelige Tilfredsstillelse for en Gangs Skyld at have været sandttalende Ulykkesprofeter. Men paa den anden Side er intet jo saa galt, at det ikke er godt for noget, og Udsættelsen har bl. a. medført, at der paa et meget vigtigt Punkt — jeg tænker her paa Adgangen til at procedere for Højesteret — indenfor Udvalget er naaet Enighed.

Optrykningen vil være en betydelig Lettelse for Praktikere. Jeg gaar ud fra, at man ved denne Optrykning ogsaa vil rette en hel Del af de Ting, der endnu staaar tilbage fra en tidligere Tilstand, om jeg saa maa sige. Saaledes findes jo Statsadvokaterne overalt i Loven betegnet som Overanklagere, og Udtryk som Retsformand er brugt i Loven i to forskellige Betydninger. Den Slags Ting gaar jeg ud fra, at Justitsministeriet vil anse sig for bemyndiget til at rette under Optrykningen, uden at det har været nødvendigt at stille hele det mægtige Antal Ændringsforslag, som det vilde medføre, hvis man skulde have Lovhjemmel til at foretage disse Rettelser. Nu er det jo en given Ting, at hvis man straks efter Vedtagelsen af denne Lov vilde fortsætte med den Skik, eller Uskik maa jeg maaske snarere have Lov at sige, hvert Aar at fremlægge Ændringsforslag til Retsplejeloven, vil Glæden over Optrykningen meget hurtigt forsvinde. Derfor er man i Udvalget enig om, at der for Fremtiden bør vises en vis Resignation, men naar jeg nævner dette, vil jeg dog tilføje, at det ikke betyder, at man i Udvalget er blind for, at der er en hel Række til Dels meget vigtige Spørgsmaal paa Retsplejens Omraade, som trænger til at overvejes, og som man ikke kan afvise blot ud fra det Hensyn, at man ikke ønsker nu at gribe an paa det Optryk, der foreligger. Jeg skal blandt saadanne stadig brændende Spørgsmaal nævne Spørgsmaalet om Nævningeinstitutionens Bevarelse eller Afskaffelse eller Erstatning med Meddomsmænd, Spørgsmaalet om de sidstes Anvendelse ogsaa udenfor de Tilfælde, hvor man nu har Nævninger, og Spørgsmaalet om Højesteret, som jeg senere kommer til. Der er i Betænkningen meget paa Ønskeligheden af, at man overvejer dette sidste Spørgsmaal, og naar jeg her gør mig til Talsmand for Resignation i Fremtiden med Ønsker om Ændringer i Retsplejeloven, vil jeg altsaa gerne have dette forstaaet saaledes, at man opsætter Forsøgene paa at gennemføre de mindre betydende Ændringer, indtil en

Række af de større Spørgsmaal er afklaret, saaledes at man kan gaa til en ny og større Revision af Loven.

Henimod Slutningen af sit Arbejde i indeværende Samling har Udvalget modtaget nogle Henvendelser, som alle er blevet tilstillet det staaende Retsplejeudvalg, hvis Erklæring nu foreligger, og jeg henviser angaaende disse Henvendelser til Indledningen af Betænkningen, hvor de er nævnt. Det er Udvalgets Hensigt at søge Overvejelserne om disse Spørgsmaal tilendebragt mellem anden og tredie Behandling; ogsaa af den Grund er det nødvendigt at have nogen Tid, og jeg henviser her til, hvad jeg før sagde.

Jeg skal lige nævne et Bilag, som ikke staaar i Forbindelse med noget Ændringsforslag, nemlig Bilag 19. Det er en Henvendelse fra de fynske Sagførere, der giver Udtryk for en vis Utilfredshed ved den Maade, hvorpaa Østre Landsret har gennemført den Ændring, der sidste Vinter blev vedtaget om, at Landsretten i visse Tilfælde skal rejse ud til Behandlingen af Sagerne. I det følgende Bilag 20 med Underbilag vil man finde Erklæringer fra Landsrettens Præsident og fra de skiftende Afdelingsformænd for den paagældende Afdeling, 6te Afdeling, og jeg tror, man har Lov at sige, at der derefter ikke er noget Grundlag for en Klage over den Maade, hvorpaa Retten har gennemført denne Bestemmelse.

Som Bilag 21 er optaget en Anordning af 13. Juli 1927 om Indsendelse til Statsadvokaterne af Sager, som ikke findes egnede til Tiltale eller Forundersøgelse, altsaa med andre Ord de standsede Politianmeldelser, de Tilfælde, hvor Anklagemyndigheden ikke griber ind, et Spørgsmaal, der har været Genstand for et Samraad med Ministeren. Der tilsigtes med denne Anordning en Kontrol med, at der er en vis Ensartethed i den Praksis, man følger indenfor de forskellige Politikredse og Statsadvokaturer. Det vil jo til alle Tider være en uløselig Opgave at skrive en Straffelov, den være aldrig saa moderne, saaledes, at den ikke, hvis den skal virke rigtigt, i Gennemførelsen forudsætter en vis Elasticitet netop paa det Punkt, hvor Undersøgelsen begynder. Det er naturligvis af største Betydning for Retsbevidstheden i Samfundet, at denne Beføjelse udøves paa rigtig Maade og i hvert Fald ud fra en uangribelig Ligelighed. Det maatte saare nødtigt være saaledes, at der i Nutiden var nogen reel Baggrund for den fra Fortiden nedarvede Sætning, at de smaa Tyve hænger man og de store lader man løbe. Nu er det jo længe siden, vi har hængt Tyve her i Landet, og jeg tror ogsaa, jeg